

НЕРАВНА БОРБА.

Дълга зимна нощ настъпи. Пълната луна изплува на ясното небе, осипано съ безъ брой засмѣни звѣздички. Луна и звѣзди, звѣзди и небе трепкаха игриво и се огледваха долу на земята. А тя, покрита съ дебела снѣжна покривка, дълбокъ сънь спѣше.

Тишина мъртва. Отъ врѣме на врѣме слабъ вѣтрець лѣхваше и бързо заглѣхваше въ дълбоки усой. Раздрусанитѣ клончета на голѣмитѣ дървета, които се редѣха около глухата полянка, наново се издигаха и любуваха на звѣздната нощъ. Сѣнкитѣ, които тѣ хвърляха на длѣжъ и ширѣ по това хубаво мѣсто за отдохъ отъ лѣтната жега, спираха самодивското си хоро, за да затреператъ наново прѣдъ лютия дѣдо Мразъ.

И пакъ тихо, тихо като въ гробъ. „Бау-у-у...! Бау-у-у...!“ се разнесе срѣдъ гробната тишина страшенъ вълчи вой. Вѣтрѣтъ лѣхна и пакъ замрѣ; клончета се наведоха и се изправиха; сѣнкитѣ заиграха и пакъ се бавно спрѣха.

Ехото отъ страшния вой се понесе по цѣлата лжка и бѣлата земя бавно, бавно го глѣтна. Нарушената тишина пакъ настъпи, но за кратко врѣме.